

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie XI./2018
Senát IV

Nález:

spisová značka	IV. ÚS 283/2018
populárny názov	dokazovanie v daňovom konaní
sudca spravodajca	Miroslav Duriš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	27.09.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Úlohou správneho súdnictva nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy.
skutkový stav a základné fakty	Daňový úrad pre vykonal u sťažovateľa kontrolu dane z pridanej hodnoty a následne vydal výmer, ktorým vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 133 997,59 €. Sťažovateľ podal proti uvedenému výmeru odvolanie na Finančnom riaditeľstve Slovenskej republiky ktoré odvolaniu sťažovateľa nevyhovelo a výmer Daňového úradu potvrdilo. Sťažovateľ podal na krajskom súde žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia finančného riaditeľstva a návrh na odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 250c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“). Následne krajský súd rozsudkom sp. zn. 13 S 109/2015 z 22. júna 2016 rozhodnutie finančného riaditeľstva zrušil a vec mu vrátil na nové konanie. Finančné riaditeľstvo podalo proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 13 S 109/2015 z 22. júna 2016 v zákonnej lehote odvolanie na najvyššom súde. Najvyšší súd svojím rozsudkom sp. zn. 4 Sžfk 4/2016 z 3. októbra 2017 zmenil rozsudok krajského súdu sp. zn. 13 S 109/2015 z 22. júna 2016 tak, že žalobu sťažovateľa v plnom rozsahu zamietol a nepriznal mu náhradu trov konania. Sťažovateľ namieta, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

z odôvodnenia

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Podľa sťažovateľa sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku nevysporiadal s jeho námietkami, ktoré zhrnul aj vo svojej sťažnosti ústavnému súdu, teda, že sťažovateľ predložil daňovým orgánom všetky potrebné doklady na uznanie nároku na odpočítanie DPH a správca dane nepreukázal, že sťažovateľ vedome participoval na podvodnej daňovej schéme. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku poukázal na to, že „*dôkazné bremeno preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia spočíva predovšetkým na daňovom subjekte. Uvedená podmienka zákona korešponduje aj s cieľom uznaným a podporovaným 6. Smernicou Rady EÚ o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty, ktorým je boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadom zneužívania práva (pozri najmä rozsudky z 29.04.2004 Gemeente Leusden a Holin Group, C-487/01 a C-7/02. Zb. s-I-5337, bod 76 ako aj z 21.02.2006, Halifax, C-255/02, Zb. s.I.1609, bod 71)... Pokiaľ ide o rozloženie dôkazného bremena medzi daňový subjekt a správcu dane, najvyšší súd poznamenáva, že nie je úlohou daňových orgánov odstraňovať rozpory vzniknuté v rámci šetrenia správcu dane, ktorým sa overuje pravdivosť tvrdení žalobcu, ako aj pravdivosť skutočností uvedených na dokladoch predložených žalobcom. Je povinnosťou daňového subjektu, ktorý si uplatňuje nárok na odpočítanie dane, z daňových dokladov preukázať relevantnými dôkazmi, že ním uplatnený nárok bol oprávnený. Dôkazná povinnosť správcu dane spočíva až v overení pravdivosti tvrdení daňového subjektu. Pokiaľ daňový subjekt spoľahlivo nepreukáže pravdivosť svojich tvrdení, nemôže mu byť uznané právo na odpočítanie dane. V prípade pochybností, správca dane je oprávnený overovať celý obchodný reťazec. Spoločnosť GIBALEX, spol. s r.o. je priamym dodávateľom žalobcu, ktorý v zmysle zákona o DPH musí taktiež vedieť preukázať nadobudnutie predmetného tovaru, aby ho mohol ďalej fakturovať a dodávať, v tomto prípade žalobcovi. Najvyšší súd poukazuje, že sa v predmetnej veci nejednalo o obchod, v ktorom by bola spochybnená samotná existencia jeho predmetu, t.j. existencia prevádzaného tovaru a s tým spojený reálny základ deklarovaného zdaniteľného obchodu. V priebehu kontroly za zdaňovacie obdobie máj 2009 u žalobcu správca dane neodmietol kontrolovanému daňovému subjektu právo na odpočítanie DPH, ale neuznal platiteľovi nárok na odpočítanie DPH a to z dôvodu, že jeho dodávateľovi nevznikla daňová povinnosť. Žalobca tým porušil ustanovenie § 49 ods. 1 zákona o DPH, pri ktorom právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.“*

Najvyšší správny súd Českej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“), na vyjadrenia ktorého je vhodné v tomto momente poukázať, k problematike dôkazného bremena v daňovom konaní v rozsudku sp. zn. 8 Afs 40/2011 z 27. januára 2012 taktiež uviedol: „*Nejvyšší správní soud se k otázce rozložení důkazního břemene v daňovém řízení již opakovaně vyjádřil. Ustálené přitom judikuje, že daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, nese tedy břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Daňový subjekt má povinnost prokazovat k výzvě správce daně jen ty skutečnosti, které sám tvrdí (nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). Svá tvrzení prokazuje především svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, čj. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2008, čj. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 16. 7. 2009, čj. 1 Afs 57/2009-83, či ze dne 8. 7. 2010, čj. 1 Afs 39/2010-124, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů či faktur, byť formálně bezvadných, sama o sobě zpravidla ještě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, čj. 7 Afs 132/2004-99, ze dne 31. 12. 2008, čj. 8 Afs 54/2008-68). Správce daně proto může vyjádřit důvodné pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně podle § 31 odst. 8 písm. c) daňového řádu tíží důkazní břemeno, a to právě ve*

vztahu k prokázaniu dôvodnosti jeho pochyb. Správca daně není povinen prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu účetnictví se skutečností existují vážné a důvodné pochyby. Správce daně proto musí identifikovat konkrétní skutečnosti, na jejichž základě lze mít pochybnosti o věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti nebo správnosti účetnictví (srov. shora zmíněné rozsudky čj. 2 Afs 24/2007-119, čj. 9 Afs 30/2008-86, čj. 1 Afs 39/2010-124, náleží Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02). Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je opět na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k předmětnému obchodnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt přitom tyto skutečnosti prokazuje zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím.“ Obdobné (až totožné) závěry nejvyšší správní soud formuloval aj v rozsudku sp. zn. 8 Afs 37/2009 z 30. marca 2010 alebo v rozsudku sp. zn. 1 Afs 25/2012 zo 14. júna 2012 (porov. aj v nich citovanú prejedikaturu).

Z už uvedeného je zrejmé, že doklady, ktoré predložil sťažovateľ (napriek jeho presvedčeniu, že boli úplné a dostatočné na priznanie odpočtu DPH – čo sťažovateľ uvádza aj vo svojej sťažnosti ústavnému súdu), správca dane nepovažoval za dostatočné, aby mu mohol uznať nárok na odpočítanie DPH. Správca dane totiž tvrdil, že sťažovateľovi dodávateľovi nevznikla daňová povinnosť. Samozrejme z hľadiska dokazovania v daňovom konaní musel správca dane toto svoje tvrdenie relevantne podporiť. Najvyšší súd dospel k záveru, že zdaniteľné plnenia sa neuskutočnili tak, ako to vyplývalo z predložených faktúr. Najvyšší súd nespochybnil existenciu ani dodanie samotného tovaru, ale priebeh zdaniteľných plnení tak, ako boli deklarované medzi spoločnosťami Ostwerke s. r. o., GIBALEX, spol. s r. o., a sťažovateľom. Konkrétne najvyšší súd v konečnom dôsledku konštatoval, že obchodným spoločnostiam Ostwerke s. r. o. a GIBALEX, spol. s r. o., pri dodaní tovaru sťažovateľovi nevznikla daňová povinnosť.

Ústavný súd konštatuje, že tvrdenie sťažovateľa o tom, že preukázal splnenie všetkých hmotnoprávných podmienok na odpočet DPH, nemôže obstáť, pretože správca dane dôvodne spochybnil nákup tovaru sťažovateľom od dodávateľa GIBALEX, spol. s r. o., tak, ako bol uvedený v účtovníctve sťažovateľa. Sťažovateľ nevyvrátil námietky správcu dane týkajúce sa nákupu tovaru, ale iba opakovane tvrdil, že naplnil formálne zákonné podmienky, aby mu správca dane uznal nárok na odpočet DPH. Vzhľadom na skutkový stav v predmetnom konaní a charakter dokazovania v daňovom konaní ústavný súd uvádza, že povinnosťou správcu dane nebolo dokazovať, či sa daňový subjekt podieľal na daňovom podvode, ale či sa daňovému subjektu podarilo vyvrátiť pochybnosti týkajúce sa fakturačného prechodu tovaru, ktoré vzniesol správca dane. Správca dane (Daňový úrad pre vybrané daňové subjekty) a následne v rámci odvolacieho konania aj finančné riaditeľstvo vyhodnotili, že sťažovateľ nevyvrátil podozrenie, že k prechodu tovaru, na ktorý si uplatnil odpočet DPH, došlo len fakturačne, a nie reálne, preto rozhodli tak, že sťažovateľovi vyrubili daňový nedoplatok. Najvyšší súd ako odvolací súd sa v rámci konania o správnej žalobe, ktorú sťažovateľ podal proti právoplatnému rozhodnutiu správcu dane, stotožnil so závermi daňových orgánov a uviedol, že argumenty sťažovateľa neboli spôsobilé vyvrátiť dôvodné pochybnosti daňových orgánov vo veci formálneho fakturačného prechodu tovaru.

S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav a ústavne neudržateľné, že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu veci alebo nezohľadnil tvrdenia sťažovateľa o nevysporiadaní sa s jeho námietkami v konaní pred krajským súdom alebo v správnom konaní. Odôvodnenie napadnutého rozsudku a právny názor najvyššieho súdu ústavný súd hodnotí ako ústavne aprobateľné, logické a materiálne i formálne im nemožno vytknúť nesúlad s princípmi základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto sťažnosti v

časti namietajúcej porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nevyhoveli.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Námietka sťažovateľa v tejto časti spočíva v tvrdení, že najvyšší súd v odvolacom konaní vykonal nový dôkaz bez tohto, aby nariadil pojednávanie pripojením rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžf 8/2016 zo 17. januára 2017, pričom sťažovateľ sa o tomto pripojenom rozsudku dozvedel až z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu.

Z pripojeného súdneho spisu krajského súdu sp. zn. 13 S 109/2015 ústavný súd zistil, že predmetný rozsudok najvyššieho súdu (sp. zn. 4 Sžf 8/2016 zo 17. januára 2017), ktorý je citovaný v odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, v súdnom spise nie je založený. Jediná zmienka o tomto rozsudku je teda iba v odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a s ohľadom na uvedené ústavný súd považuje za preukázané, že vhodnejšou formuláciou v bode 5.9 napadnutého rozsudku najvyššieho súdu by v danom prípade mohla byť, že „najvyšší súd poukazuje na aj na svoj rozsudok sp. zn. 4 Sžf 8/2016 zo 17. januára 2017“, a nie „... pripojil rozsudok...“. Vo svojom vyjadrení k ústavnej sťažnosti najvyšší súd ale paradoxne a v rozpore s obsahom súdneho spisu nespochybnil, že v predmetnom konaní vykonal dokazovanie pripojením rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžf 8/2016 zo 17. januára 2017, o ktorom vedel z vlastnej činnosti. Ústavný súd konštatuje, že predpoklad najvyššieho súdu o tom, že pripojeným rozsudkom bolo rozhodnuté o žalobe spoločnosti GIBALEX, spol. s r. o., ktorá bola dodávateľom tovaru pre sťažovateľa, a preto museli byť sťažovateľovi tieto skutočnosti známe (pozri bod 7.5), je nepodložený. Strana v konaní totiž nemá povinnosť svojich obchodných partnerov priebežne informovať o svojich súdnych sporoch (ako správne poukázal vo svojom vyjadrení k stanovisku najvyššieho súdu aj sťažovateľ). Najvyšší súd, resp. príslušný senát najvyššieho súdu mal očividne vedomosť o rozsudku sp. zn. 4 Sžf 8/2016 zo 17. januára 2017 zo svojej rozhodovacej činnosti, preto v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku citoval z predmetného rozsudku bez toho, aby ho priložil do súdneho spisu krajského súdu. Následkom tohto postupu najvyššieho súdu bol objektívny stav, keď sa sťažovateľ o záveroch vyslovených v pripojenom rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžf 8/2016 zo 17. januára 2017 mohol dozvedieť až po tom, čo mu bol doručený napadnutý rozsudok najvyššieho súdu. Ústavný súd musí dať sťažovateľovi opäť za pravdu, že v predmetnom momente sťažovateľ už nemal žiadny priestor na vyjadrenie sa k záveru z pripojeného rozsudku, ktorý najvyšší súd podľa vlastného tvrdenia vyhodnotil ako dôkaz v konaní. Ústavný súd ale pri svojom rozhodovaní musí prihliadať aj na intenzitu, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd. Ústavný súd v tomto prípade zastáva názor, že aj ak by najvyšší súd nepripojil, resp. nepoukázal na svoj rozsudok sp. zn. 4 Sžf 8/2016 zo 17. januára 2017, disponoval by dostatočnou sumou dôkazov na vydanie napadnutého rozsudku. Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžf 8/2016 zo 17. januára 2017 nebol dôkazom, ktorý navrhovala protistrana sťažovateľa, a neprinášal žiadne nové z pohľadu skutkového stavu, ktorý bol ustálený v správnom konaní (v ktorom boli vykonané dôkazy týkajúce sa aj dodávateľov tovaru sťažovateľa). O predmetnom skutkovom stave mal sťažovateľ vedomosť už zo správneho konania. Jediné nové pripojeného rozsudku bolo hodnotenie skutkového stavu (spoločnosť GIBALEX, spol. s r. o., nepreukázala, že zdaniteľné obchody boli uskutočnené a realizované tak, ako boli deklarované) senátom najvyššieho súdu, ktorý napokon rozhodoval aj vo veci sťažovateľa.

Ústavný súd musí na základe už uvedeného zároveň konštatovať, že najvyšší súd tým, ako poukázal na svoj rozsudok sp. zn. 4 Sžf 8/2016 zo 17. januára 2017 v odôvodnení napadnutého rozsudku, postupoval procesne nekorektne a do

	určitej miery aj nezrozumiteľne, ale toto jeho pochybenie v konečnom dôsledku nemohlo spôsobiť ujmu sťažovateľovi, a teda vzhľadom na jeho intenzitu nemohlo ani spôsobiť porušenie základného práva sťažovateľa vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto nevyhovel sťažnosti sťažovateľa ani v tejto časti. Ústavný súd nálezom rozhodol: Sťažnosti obchodnej spoločnosti Púchovský mäsový priemysel, a. s. v reštrukturalizácii nevyhovuje.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	Najvyšší správny súd Českej republiky - rozsudok sp. zn. 8 Afs 40/2011 z 27. januára 2012
súvisiace právne predpisy	
kľúčové slová	dokazovanie-právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom správne súdnictvo-rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov daň-dokazovanie v daňovom konaní dokazovanie-dokazovanie v daňovom konaní práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom

spisová značka	IV. ÚS 318/2018
populárny názov	verejné obstarávanie - konanie o námietkach
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	13.09.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 12 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 12 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov
analytická právna veta	K výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona (nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 71/2013-36 z 23. mája 2013). Neprimeraný formalizmus pri posudzovaní procesných úkonov účastníkov konania a prílišný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov, ktoré nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. Preto, hoci gramatický výklad je legitímnym spôsobom aplikácie práva, je pri jeho použití nevyhnutné dbať práve na to, aby sa nestratil účel právnych inštitútov nielen priamo upravených, ale aj dotknutých spornou normou.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka sa v postavení žalobkyne v konaní pred krajským súdom a v odvolacom konaní pred najvyšším súdom domáhala preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie. Týmto rozhodnutím úrad zastavil konanie o námietkach sťažovateľky smerujúce proti podmienkam uvedeným v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania v užšej súťaži na predmet zákazky „Služby súvisiace so zabezpečením prevádzky lietadiel a aparátúr pre snímanie povrchu terénu“ vyhlásenej verejným obstarávateľom Národné lesnícke centrum (ďalej len „kontrolovaný“) vo Vestníku verejného obstarávania č. 14/2013.

	<p>Námietky sťažovateľky smerujú proti právnym názorom vysloveným v napadnutých rozhodnutiach správnych súdov. Najvyšší súd rozsudkom potvrdil rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľky. Najvyšší súd, rovnako ako úrad a krajský súd, dospel k záveru, že „oprávnenie podpisovať za navrhovateľa musí byť preukázané dokladom, ktorý musí tvoriť prílohu námietok, z ktorého vyplýva toto oprávnenie konateľa spoločnosti, podávajúcej námietky“. Keďže najvyšší súd považoval v konaní za jednoznačne preukázané, že doklad preukazujúci oprávnenie podpisovať námietky podľa § 138 ods. 6 písm. g) zákona č. 25/2006 Z. z. k námietkam pripojený nebol, pričom ide o obligatórnu náležitosť jednoznačne definovanú zákonom, vyhodnotil závery krajského súdu o dôvodnosti zastavenia konania o námietkach úradom za správne.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>V konaní o námietkach vznesených proti rozhodnutiu úradu o vylúčení uchádzača zo súťaže bola sťažovateľka zastúpená advokátskou kanceláriou IURISTICO s. r. o., Košice, pričom splnomocnenie na zastupovanie v tomto konaní bolo označenej advokátskej kancelárii udelené Ing. Bc..., konateľom sťažovateľky, a tvorilo prílohu námietok.</p> <p>Sťažovateľka vytyka napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, že v ňom uplatnený výklad § 138 ods. 7 písm. c) zákona č. 25/2006 Z. z. bol príliš formalistický. Najvyšší súd, ako vyplýva z jeho rozsudku a aj následného vyjadrenia, si právny záver o zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu (úradu) vydaného na základe spoľahlivo a náležite zisteného skutkového stavu vytvoril na základe gramatického výkladu označeného zákonného ustanovenia. Dôvodom zastavenia konania o námietkach vznesených proti rozhodnutiu úradu o vylúčení uchádzača – sťažovateľky zo súťaže bola skutočnosť, že neboli splnené všetky zákonné predpoklady, čím pre úrad nastala neodstrániteľná prekážka brániaca rozhodovaniu v konaní o námietkach v súlade so zákonom č. 25/2006 Z. z.</p> <p>Krajský súd vo svojom rozsudku, s ktorým sa najvyšší súd ako odvolací súd v napadnutom rozsudku stotožnil, okrem iného uviedol: „... konanie o námietkach je pomerne prísne formalizovaným procesom a absencia zákonom požadovaných náležitostí podaných námietok je dôvodom pre obligatórne zastavenie konania. Zákon neukladá povinnosť žalovanému pred vydaním rozhodnutia o námietkach žiadať od navrhovateľa doplnenie námietok v prípade absencie niektorej obligatórnej náležitosti určenej zákonom ani iniciatívne si zabezpečiť doklad, ktorého predloženie vyplýva navrhovateľovi. Znamená to, že žalovanému nevyplývala v danom prípade povinnosť osloviť a zabezpečiť si predloženie príslušného aktuálneho dokladu z Obchodného registra Okresného súdu Košice I, pretože pre právne účely nie je postačujúce len nahliadnutie do výpisu zverejneného obchodným registrom na internete, tak ako to požadoval v žalobe žalobca. Z vyššie citovaných ustanovení zákona o verejnom obstarávaní vyplýva, že oprávnenie podpisovať za navrhovateľa musí byť preukázané dokladom, ktorý musí tvoriť prílohu námietok, z ktorého vyplýva toto oprávnenie konateľa spoločnosti, podávajúcej námietky. Z obsahu predloženého administratívneho spisu žalovaného týkajúceho sa konania o námietkach žalobcu ako i z nesporných tvrdení účastníkov konania vyplýva, že žalobca súčasne s predložením námietok k tomuto podaniu nepripojil doklad vyplývajúci zo zákona, takýto doklad nebol predložený ani verejnemu obstarávateľovi, a preto žalovaný konal v súlade so zákonom, ak konanie o námietkach zastavil.“</p> <p>Najvyšší súd sa s odvolacou argumentáciou sťažovateľky vysporiadal tak, že jej nepriznal súdnu ochranu. Vecnú obranu sťažovateľky vo vzťahu k obligatórnym náležitostiam námietok v správnom konaní posúdil v zásade iba s poukazom na „zásadné stanovisko“, ktoré už v obdobnej veci zaujal najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 8 Sžf 74/2014 z 26. mája 2016 (ktorého celý text v odôvodnení napadnutého rozsudku opísal a tento tvoril podstatnú a jedinú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku), podľa ktorého „... bolo totiž povinnosťou žalobcu, resp. predkladateľa námietok predložiť aj výpis z obchodného registra spoločnosti... teda predložením dokladu podľa § 138 ods. 7 písm. c/ zákona (výpis z</p>

obchodného registra), ktorým by potvrdil skutočnosť, že osoba, ktorá námietky podpísala, je oprávnená konať za žalobcu, ako štatutár tejto spoločnosti. Nič na tom nemení ani fakt, že tento údaj je verejne dostupný na stránkach obchodného registra. Tak, ako bolo konštatované v judikatúre najvyššieho súdu v prípade verejného obstarávania ide o zo zákona taxatívne vymedzenú obligatórnu prílohu k námietke uchádzača. Podľa gramatického výkladu tohto ustanovenia má uchádzač okrem iného predložiť aj doklad preukazujúci oprávnenie podpisovať námietky podľa odseku 6 písm. g/, ak nebol predložený kontrolovanému. Najvyšší súd opätovne poukazuje na to, že v zmysle zákona ide o špecifický druh rozhodovania s formálnymi obsahovými náležitosťami, ktoré sú pre posúdenie dôvodnosti námietok uchádzača pre žalovaného rozhodujúce, preto podľa názoru súdu nepostačuje iba prípadný odkaz v rámci dobrej správy na obchodný register, alebo advokátsku komoru. Ustanovenie § 138 ods. 6 písm. g/ zákona o verejnom obstarávaní vyžaduje, aby námietky uchádzača obsahovali podpis žalobcu alebo osoby oprávnenej konať za žalobcu a ust. § 138 ods. 7 písm. c/ zákona o verejnom obstarávaní uvádza, že prílohami námietok je doklad preukazujúci oprávnenie podpisovať námietky podľa ods. 6 písm. g/ zákona o verejnom obstarávaní, ak nebol predložený kontrolovanému.“.

V nadväznosti na dosiaľ uvedené ústavný súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že námietky nastolené sťažovateľkou (týkajúce sa prílišného formalizmu pri výklade a aplikácii § 138 ods. 7 zákona č. 25/2006 Z. z.) už boli v inej veci iného sťažovateľa (ďalej len „sťažovateľ“) predmetom ústavného prieskumu v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 833/2016. V označenej veci ústavný súd rozhodol nálezom sp. zn. III. ÚS 833/2016 z 19. apríla 2017, ktorým vyslovil porušenie sťažovateľom označených práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf 74/2014 z 26. mája 2016 v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia úradu č. 6401-6000/2013-ON/105 zo 17. mája 2013, konajúc o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 S 147/2013 z 5. júna 2014.

Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf 74/2014 z 26. mája 2016 (na ktorom založil najvyšší súd sťažnosťou napadnutý rozsudok sp. zn. 8 Sžf 100/2014 z 29. septembra 2016) vychádza z právneho názoru, v zmysle ktorého bolo povinnosťou žalobcu, resp. predkladateľa námietok predložiť aj výpis z obchodného registra spoločnosti, teda predložiť doklad podľa § 138 ods. 7 písm. c) zákona č. 25/2006 Z. z. (výpis z obchodného registra), ktorý by potvrdil skutočnosť, že osoba, ktorá námietky podpísala, je oprávnená konať za žalobcu ako štatutár tejto spoločnosti. Ústavný súd tento právny názor v náleze sp. zn. III. ÚS 833/2016 z 19. apríla 2017 vyhodnotil ako taký, ktorý je založený na ústavne nekonformnom výklade dotknutých ustanovení právnych predpisov. Podľa názoru ústavného súdu ani jeden zo správnych súdov neuviedol, na základe čoho dospel k nim uplatnenému výkladu § 138 ods. 7 písm. c) zákona o verejnom obstarávaní a najvyšší súd ani osobitne neodôvodnil, prečo akceptoval krajským súdom vyslovený záver, že príslušné zákonné ustanovenie vyžaduje predloženie (výlučne) výpisu z obchodného registra, pričom splnomocnenie na zastupovanie udelené advokátovi nie je v konaní o námietkach dostačujúcim dokladom. Ústavný súd nespochybňuje, že doklad preukazujúci oprávnenie podpísať námietky je obligatórnou prílohou námietok, ak tieto nepodpísal sám uchádzač, avšak v rozhodnutiach vydaných vo veci sťažovateľky absentuje logické a koherentné vysvetlenie, prečo nemožno akceptovať splnomocnenie udelené advokátovi ako doklad podľa § 138 ods. 7 písm. c) zákona č. 25/2006 Z. z.

Ústavný súd už aj v minulosti skonštatoval, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona (nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 71/2013-36 z 23. mája 2013). Neprimeraný formalizmus pri posudzovaní procesných úkonov účastníkov konania a prílišný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov, ktoré nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. Preto, hoci gramatický výklad je legitímnym spôsobom aplikácie práva, je pri jeho použití nevyhnutné dbať práve na to, aby sa nestratil účel právnych inštitútov nielen priamo upravených, ale aj dotknutých

spornou

normou.

Z uvedených dôvodov ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 833/2016 zrušil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf 74/2014 z 26. mája 2016, keďže podľa jeho názoru najvyšším súdom použité právne predpisy neboli interpretované ústavne akceptovateľným spôsobom a pri ich aplikácii došlo k zásadnému popretiu ich účelu a významu. Ústavný súd nemá dôvod spochybňovať svoj už vyslovený právny názor ani vo veci sťažovateľky, na ktorú je vzhľadom na už uvedené nepochybne aplikovateľný.

Za okolností, keď najvyšší súd pri preskúmaní rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 S 79/2013 z 8. augusta 2014 založil svoj potvrdzujúci rozsudok sp. zn. 8 Sžf 100/2014 z 29. septembra 2016 v podstate len na právnom názore vyjadrenom v „zásadnom stanovisku“ najvyššieho súdu, ktorý bol obsiahnutý v jeho predchádzajúcom rozhodnutí (rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf 74/2014 z 26. mája 2016) a ktorý už ústavný súd v náleze sp. zn. III. ÚS 833/2016 z 19. apríla 2017 vyhodnotil ako ústavne neakceptovateľný, nemožno ani napadnutý rozsudok najvyššieho súdu považovať z ústavnoprávneho hľadiska za akceptovateľný a udržateľný, o to viac, že v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci sa javí ako svojvoľný. Vo vzťahu k už uvedenému ústavný súd zdôrazňuje, že vo svojej judikatúre dôsledne uplatňuje zásadu ústavne konformného výkladu, ku ktorej sa prihlásil už v konaní vedenom pod sp. zn. PL. ÚS 15/98, v ktorom uviedol: „Keď právnu normu možno vysvetľovať dvoma spôsobmi, pričom jeden výklad je v súlade s ústavou a medzinárodnými dohovormi podľa čl. 11 ústavy a druhý výklad je s nimi v nesúlade, nejestvuje ústavný dôvod na zrušenie takej právnej normy. Všetky štátne orgány majú vtedy ústavou určenú povinnosť uplatňovať právnu normu v súlade s ústavou.“ Zásadu prednosti ústavne konformného výkladu ústavný súd uplatňuje aj v konaniach o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pričom zdôrazňuje, že z tejto zásady „vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb. Všetky orgány verejnej moci sú teda povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd“ (II. ÚS 148/06, m. m. tiež III. ÚS 348/06, IV. ÚS 96/07, IV. ÚS 200/07, IV. ÚS 209/07, IV. ÚS 95/08 atď.). Sumarizujúc dosiaľ uvedené, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd v posudzovanej veci sťažovateľky postupoval spôsobom, ktorý nekorešponduje spravodlivému usporiadaniu vzťahov medzi účastníkmi posudzovaného súdneho konania, ktoré je základným prejavom materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, IV. ÚS 182/07) a zároveň aj kľúčovým imperatívom pre ústavne konformný výklad a aplikáciu právnych noriem uskutočňovaných všeobecným súdom. Za daných okolností, s poukazom na dosiaľ uvedené (prílišný formalizmus pri výklade dotknutého ustanovenia zákona č. 25/2006 Z. z.), bolo podľa názoru ústavného súdu nevyhnutné, aby sa odvolací súd v napadnutom rozhodnutí otázkou výkladu a aplikácie § 138 ods. 7 zákona č. 25/2006 Z. z. (obligatórne prílohy k podaným námietkam doručované úradu) primeraným spôsobom zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal a svoje právne závery presvedčivým spôsobom odôvodnil, a tým preukázal aj ich ústavnú akceptovateľnosť.

Z uvedených hľadísk ústavný súd považuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu ako nepreskúmateľný, a teda taký, ktorý nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súčasťou týchto práv je totiž nepochybne aj požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s kľúčovými právnymi otázkami, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu. Podľa názoru ústavného súdu však napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, uvedené atribúty nespĺňa, a preto je z ústavného hľadiska

	neakceptovateľný a neudržateľný. Na základe uvedeného ústavný súd rozhodol: 1. Základné právo obchodnej spoločnosti GEODETICCA, s. r. o., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf 100/2014 z 29. septembra 2016 porušené boli. 2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžf 100/2014 z 29. septembra 2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie. 3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti GEODETICCA, s. r. o., trovy konania v sume 363,79 € (slovom tristošesťdesiattri eur a sedemdesiatdeväť centov) na účet jej právnej zástupkyne IURISTICO s. r. o., Cimborkova 13, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. 4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	verejné obstarávanie-konanie o námietkach správne súdnictvo-rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov

Uznesenie:

spisová značka	IV. ÚS 489/2018
populárny názov	dovolanie - povinné právne zastúpenie
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	13.09.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Povinné zastúpenie dovolateľa v dovolacom konaní advokátom je obligatórnou procesnou podmienkou dovolacieho konania podľa prvej vety ustanovenia § 429 ods. 1 CSP. Rovnako obligatórnou náležitosťou riadne podaného dovolania je však podľa druhej vety § 429 ods. 1 CSP aj skutočnosť, že dovolanie bolo spísané advokátom.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka bola v procesnom postavení žalobkyne stranou sporu vedeného okresným súdom, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o žalobe o náhradu škody s príslušenstvom, spôsobenej nesprávnym úradným postupom pri výkone verejnej moci, podanej proti žalovanej Slovenskej republike, v mene ktorej konalo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Okresný súd žalobu zamietol rozsudkom, ktorý bol na základe odvolania sťažovateľky ako žalobkyne potvrdený rozsudkom krajského súdu. Proti označenému rozhodnutiu súdu druhej inštancie sťažovateľka podala dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodňuje v podstate tým, že najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol jej dovolanie podľa § 447 písm. e) CSP (v spojení s § 429 CSP, pozn.), hoci (podľa sťažovateľky) na to neboli

	splnené zákonom ustanovené podmienky.
z odôvodnenia	<p>Najvyšší súd napadnuté uznesenie, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky proti rozsudku súdu druhej inštancie, odôvodnil v relevantnej časti najmä takto: «Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu (rozsudku krajského súdu sp. zn. 7 Co 556/2015 z 28. septembra 2016, pozn.) podala 22. decembra 2016 žalobkyňa dovolanie, ktoré odôvodnila tým, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.). Pri jeho podaní nebola zastúpená advokátom a ani nepreukázala, že v dovolacom konaní za ňu koná člen alebo zamestnanec, ktorý má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Následne, súd prvej inštancie uznesením z 9. marca 2017 č. k. 9 C 177/2010-230 vyzval dovolateľku, aby v lehote 15 dní od jeho doručenia predložila súdu splnomocnenie oprávňujúce advokáta na zastupovanie v dovolacom konaní alebo doklad, ktorým preukáže, že zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa a poučil ju o následkoch nesplnenia tejto povinnosti. Na výzvu súdu žalobkyňa 19. apríla 2017 predložila splnomocnenie udelené na podanie dovolania JUDr. Karolovi Kačalovi. Keďže z predloženého splnomocnenia nebolo zrejmé, či splnomocnenec je zamestnancom dovolateľky resp. jej členom, ktorý za ňu koná, súd prvej inštancie uznesením zo 16. mája 2017 č. k. 9 C 177/2010-236 opätovne vyzval dovolateľku, aby predložené splnomocnenie o uvedenú skutočnosť doplnila. Žalobkyňa 29. júna 2017 predložila splnomocnenie udelené advokátovi JUDr. Ivanovi Jurčištinovi pre svoje zastupovanie v dovolacom konaní. ... Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. ... Aby dovolanie vyvolalo zamýšľané právne následky a dovolací súd mohol uskutočniť meritórny dovolací prieskum a dovolanie vecne prejednať, musia byť splnené všetky podmienky jeho prípustnosti. Civilný sporový poriadok vyžaduje, aby dovolanie bolo podané na to oprávnenou osobou (§ 424 až § 426 C. s. p.), v zákonom stanovenej lehote (§ 427 C. s. p.), smerovalo proti prípustnému predmetu dovolania (§ 419 až § 423 C. s. p.) a splňalo zákonom vyžadované náležitosti vrátane osobitnej podmienky povinného zastúpenia advokátom v dovolacom konaní (§ 428 a § 429 C. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania sú vzájomne previazané; pre úspešné uplatnenie tohto mimoriadneho opravného prostriedku musia byť splnené nielen všetky kumulatívne, ale zároveň súčasne. Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.)... Z citovaných ustanovení vyplýva, že právna úprava civilného sporového konania účinná od 1. júla 2016, stanovujúc osobitnú podmienku dovolacieho konania, vyžaduje, aby bol dovolateľ (okrem prípadov, na ktoré sa vzťahuje § 429 ods. 2 C. s. p.) zastúpený advokátom a aby podané dovolanie bolo spísané advokátom. Požiadavka povinného právneho zastúpenia sa vzťahuje už na fázu podania dovolania. Ak dovolateľ splnomocní advokáta až po podaní dovolania, podmienka povinného právneho zastúpenia splnená nie je (pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, str. 1399). ... Ustanovenie § 436 ods. 1 C. s. p. predstavuje jedinú (výnimočnú) procesnú situáciu, v ktorej súd prvej inštancie prihliada na existenciu väd dovolania a dovolateľa vyzýva na ich odstránenie. Tento postup súdu prvej inštancie sa týka výlučne väd dovolania v zmysle § 429 ods. 1 C. s. p. a ich výskytu v prípade absencie (alebo nedostatočného) poučenia dovolateľa odvolacím súdom. Procesná situácia, pri ktorej súd prvej inštancie prihliada na vady dovolania a dovolateľa vedie k ich odstráneniu, nenastáva v prípade existencie väd podľa § 429 C. s. p. vtedy, keď bol dovolateľ riadne poučený odvolacím súdom o náležitostiach dovolania a zastúpení dovolateľa v dovolacom konaní (rovnako táto situácia nenastáva pri zistení iných väd, než sú vady dovolania v zmysle § 429 C. s. p.). V takom prípade súd prvej</p>

inštancie dovolateľa nevyzýva na odstránenie väd dovolania a spis bez ďalšieho predkladá na rozhodnutie dovolaciemu súdu. V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa napadla dovolaním rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2016 sp. zn. 7 Co 556/2015. Toto rozhodnutie, ktoré podľa doručky prevzala 14. novembra 2016, obsahuje riadne poučenie o prípustnosti dovolania, lehote na podanie dovolania, o náležitostiach dovolania a povinnom zastúpení advokátom v dovolacom konaní (§ 393 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie žalobkyne bolo podané súdu prvej inštancie 22. decembra 2016. Dovolateľka pri jeho podaní nebola zastúpená advokátom a žiadnym spôsobom nepreukázala, že za ňu v dovolacom konaní koná zamestnanec alebo člen s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa a že táto osoba dovolanie spísala. Napriek tejto skutočnosti súd prvej inštancie v rozpore s ustanovením s § 436 ods. 1 C. s. p. prihliadol na vadu dovolania podľa § 429 C. s. p. a uznesením z 9. marca 2017 č. k. 9 C 177/2010-230 vyzval dovolateľku na jej odstránenie. Následne na výzvu súdu dovolateľka v súdom stanovenej lehote (19. apríla 2017) predložila splnomocnenie pre podanie dovolania JUDr. Karolovi Kačalovi, z ktorého však nebolo zrejmé, či JUDr. Karol Kačala za žalobkyňu koná ako zamestnanec v zmysle § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p. Súd prvej inštancie uznesením zo 16. mája 2017 opätovne vyzval žalobkyňu na odstránenie vady podľa § 429 C. s. p., na ktorú žalobkyňa reagovala tak, že súdu 29. júna 2017 predložila splnomocnenie pre svoje zastupovanie v dovolacom konaní udelené advokátovi JUDr. Ivanovi Jurčišovi. Aby boli splnené všetky podmienky prípustnosti dovolania a dovolací súd mohol uskutočniť meritórny dovolací prieskum, je procesnou povinnosťou dovolateľa podať a formulovať svoje dovolanie tak, že pri zachovaní podmienky včasnosti jeho podania zároveň bude splnená podmienka náležitosti dovolania vrátane povinného právneho zastúpenia v zmysle § 429 C. s. p. To znamená, že ak nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, dovolateľ je povinný v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré dovolaním napáda (§ 427 ods. 1 C. s. p.), podať dovolanie právne perfektné, t. j. spĺňajúce všetky zákonom požadované náležitosti v zmysle § 428 a § 429 C. s. p.; prípadne vady už podaného dovolania v tejto lehote odstrániť tak, aby všetky zákonom požadované náležitosti spĺňalo. (Jediná výnimočná procesná situácia, kedy súd poskytne dovolateľovi dodatočnú lehotu na odstránenie väd, sa týka výlučne vady podľa § 429 ods. 1 C. s. p., a to len za predpokladu absencie resp. nedostatočného poučenia dovolateľa odvolacím súdom; o čo ale v prejednávanej veci nešlo). Opačný záver, podľa ktorého ak by pre právne relevantné uplatnenie tohto mimoriadneho opravného prostriedku pri zachovaní stanovenej dvojmesačnej dovolacej lehoty postačovalo len podanie akéhokoľvek blanketného, neúplného, nesprávneho alebo nezrozumiteľného dovolania a dovolateľ by mohol vady takéhoto dovolania účinne odstraňovať aj po uplynutí tejto lehoty (v podstate až do vydania rozhodnutia dovolacím súdom), je v rozpore s koncepciou prísneho režimu koncentrácie sporového konania, ktorá sa vzťahuje na inštitút dovolania upravený Civilným sporovým poriadkom (por. § 430, § 434, § 427 ods. 1 v spojení s § 436 ods. 1 a contrario C. s. p.), ako aj s ustanoveniami zákona vymedzujúcimi podmienky prípustnosti dovolania (§ 419 až § 435 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ podal dovolanie nespĺňajúce zákonom požadované náležitosti, resp. ich nedostatky do uplynutia lehoty na podanie dovolania neodstránil (a nejde o procesnú situáciu predpokladanú ustanovením § 436 ods. 1 C. s. p.), podmienky prípustnosti dovolania neboli splnené úplne, a tak vznikol právny následok v podobe neprípustnosti dovolania, na ktorom nemôže ďalšie konanie dovolateľa nič zmeniť. Nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie v podobe výzvy na odstránenie väd dovolania, na vydanie ktorej neboli splnené podmienky, tak ako sa to stalo v prejednávanej veci, nemôže v konkrétnom prípade prelomiť všeobecne záväzné ustanovenia zákona o podmienkach prípustnosti dovolania a týmto spôsobom konkrétnemu dovolateľovi de facto poskytnúť právne ničím neodôvodnenú výhodu v podobe predĺženia lehoty na podanie dovolania spĺňajúceho všetky náležitosti. Na uvedenom nemôže nič zmeniť ani skutočnosť, že dovolateľ sa v dobrej viere riadil takouto nesprávnou výzvou súdu a v stanovenej lehote jej v plnej miere vyhovel, pretože už raz vzniknutý právny následok neprípustnosti dovolania nemožno akýmkoľvek

d'alším konaním súdu či strany zvrátiť a dovtedy neprípustné dovolanie „sprípustniť“. Pokiaľ teda v prejednávanej spore dovolateľka podala v stanovenej lehote dovolanie s vadami podľa § 429 C. s. p., nepreukázala, že za ňu v dovolacom konaní koná jej zamestnanec s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa a splnomocnenie na svoje zastupovanie v dovolacom konaní advokátom predložila podaním doručeným súdu prvej inštancie 29. júna 2017, teda zjavne po uplynutí lehoty na podanie dovolania (§ 427 ods. 1 C. s. p.), dovolací súd uzatvára, že dovolateľka nebola právne zastúpená advokátom vo fáze podania dovolania a podala dovolanie, ktoré nebolo spísané advokátom, hoci bola o tejto osobitnej podmienke dovolacieho konania riadne poučená v odvolacom konaní. Podmienka povinného právneho zastúpenia dovolateľky advokátom nebola splnená úplne, počas celého dovolacieho konania, preto dovolací súd dovolanie žalobkyně proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odmietol podľa § 447 písm. e/ C. s. p., v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak neboli splnené podmienky podľa § 429 C. s. p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia»

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti, ako aj k nej pripojenej dokumentácie, vychádzajúc predovšetkým z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (ktorého podstatné časti už boli citované), konštatuje, že označené rozhodnutie všeobecného súdu nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle alebo arbitrárnosti. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu postupoval vo veci sťažovateľky v súlade so zmyslom a účelom aplikovaných právnych noriem a svoje právne závery, na základe ktorých jej dovolanie odmietol, aj ústavne konformným spôsobom odôvodnil. Sťažovateľka v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, namietajúc nesprávnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, poukazuje predovšetkým na to, že v dovolacom konaní bola (na základe dodatočne predloženého splnomocnenia) zastúpená advokátom tak, ako to vyžaduje § 429 ods. 1 CSP, a preto podľa nej nebol dôvod na odmietnutie jej dovolania. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že povinné zastúpenie dovolateľa v dovolacom konaní advokátom je obligatórnou procesnou podmienkou dovolacieho konania podľa prvej vety ustanovenia § 429 ods. 1 CSP. Rovnako obligatórnou náležitosťou riadne podaného dovolania je však podľa druhej vety § 429 ods. 1 CSP aj skutočnosť, že dovolanie bolo spísané advokátom. Nesplnenie práve tejto druhej podmienky ustanovenej v § 429 ods. 1 CSP pritom bolo dôvodom odmietnutia dovolania sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu podľa § 447 písm. e) CSP. Sťažovateľka v sťažnosti podanej ústavnému súdu pritom ani netvrdí, že jej dovolanie bolo spísané advokátom (poukazuje len na to, že bola v dovolacom konaní zastúpená splnomocneným advokátom). Za neopodstatnenú ústavný súd považuje aj nadväzujúcu námietku sťažovateľky, že v danom prípade išlo o odstrániteľný nedostatok procesnej podmienky, ktorú podľa jej názoru predložením splnomocnenia na jej zastupovanie advokátom (hoci po uplynutí lehoty na podanie dovolania) aj splnila. Podľa názoru ústavného súdu však ak obligatórnou náležitosťou dovolania je aj jeho spísanie advokátom, je potom logické, že nedostatok tejto podmienky je možné odstrániť len v lehote na podanie dovolania, keďže ide o podmienku, ktorá musí byť splnená už pri jeho podaní.

Vo vzťahu k výhrade sťažovateľky, že v dovolacom konaní postupovala na základe výziev okresného súdu, ktorý ju v súvislosti s podaným dovolaním uzneseniami vyzýval na odstránenie nedostatku jej právneho zastúpenia, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka bola v dovolaní napadnutom rozsudku krajského súdu riadne poučená (aj) o náležitostiach dovolania, vrátane podmienok povinného zastúpenia dovolateľa advokátom a povinného spísania dovolania advokátom, pričom uvedené podmienky sú výslovne ustanovené v § 429 ods. 1 CSP. Bolo preto na sťažovateľke, resp. jej právnom zástupcovi, aby v súlade so zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, predložila v zákonom ustanovenej lehote také dovolanie, ktoré bude spĺňať všetky zákonom ustanovené náležitosti. Následný postup okresného súdu (bez ohľadu na jeho nesprávnosť vzhľadom na § 436 ods. 1 CSP, pozn.), keď po podaní dovolania sťažovateľku opakovane vyzýval na predloženie splnomocnenia na jej zastupovanie v dovolacom konaní, už nemal (a nemohol mať) vplyv na skutočnosť, ktorou najvyšší súd odôvodnil odmietnutie dovolania

	<p>sťažovateľky, a to že jej dovolanie nebolo (už pri jeho podaní) spísané advokátom, resp. jej zamestnancom alebo členom, ktorý za ňu koná a má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. V nadväznosti na už uvedené, v kontexte sťažovateľkou vznesených výhrad, na základe ktorých sa v konečnom dôsledku domáha zrušenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd pripomína svoj už opakovane judikovaný právny názor, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, resp. strany sporu. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne konformný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. Ak to tak je, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí všeobecných súdov a vyslovovať porušenie základných práv, resp. práv garantovaných kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nevykazuje ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia sťažovateľkou označeného základného práva garantovaného prostredníctvom čl. 46 ods. 1, resp. jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.</p> <p>Ústavný súd nálezom rozhodol:</p> <p>Sťažnosť obchodnej spoločnosti odmieta ako zjavne neopodstatnenú.</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	<p>lehota dovolanie zastúpenie, zastupovanie-povinné právne zastúpenie súd-procesný postup podanie-neúplné, odstránenie nedostatkov</p>

spisová značka	IV. ÚS 525/2018
populárny názov	výkonu trestu - neosvedčenie sa v skúšobnej dobe
sudca spravodajca	Miroslav Duriš
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	27.09.2018
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 3
analytická právna veta	Pri treste odňatia slobody, ktorý nepredstavuje doživotný trest, v zásade nemožno uvažovať o neľudskom či ponižujúcom treste s výnimkou, ak by bol uložený trest odňatia slobody „značne neprimeraný“ vo vzťahu k spáchanému trestnému činu v čase jeho uloženia.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ bol uznesením okresného súdu podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody s určením skúšobnej doby v trvaní siedmich rokov, ktorý mu bol uložený rozsudkom krajského súdu pre trestný čin vraždy v trvaní jedenástich rokov a šiestich mesiacov. V skúšobnej dobe podmienene prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, sa sťažovateľ dopustil zločinu týrania blízkej a zverenej osoby za čo bol právoplatne odsúdený rozsudkom okresného súdu na trest odňatia slobody v trvaní jedenástich rokov

	<p>nepodmienečne, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň súd rozhodol o uložení ústavného protialkoholického liečenia sťažovateľovi. V dôsledku právoplatného odsúdenia sťažovateľa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody okresný súd svojím uznesením sp. zn. 3 PP 134/2009 z 25. júla 2017 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 137/2017 zo 14. novembra 2017 rozhodol o neosvedčení sa sťažovateľa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody a o tom, že zvyšok trestu odňatia slobody uložený mu rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 T 45/2001 z 31. októbra 2002 v trvaní dvoch rokov, deviatich mesiacov a siedmich dní vykoná.</p> <p>Argumentácia sťažovateľa v sťažnosti podanej ústavnému súdu je výlučne postavená na jeho právnom názore, podľa ktorého mohol okresný súd svojím uznesením sp. zn. 3 PP 134/2009 z 25. júla 2017 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 137/2017 zo 14. novembra 2017 rozhodnúť o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody (ktorý bol sťažovateľovi uložený rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 T 45/2001 z 31. októbra 2002 v trvaní jedenástich rokov a šiestich mesiacov), avšak nemal rozhodnúť o tom, že vykoná zvyšok trestu odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, deviatich mesiacov a siedmich dní, keďže v jeho prípade ide už o neľudský trest. K záveru o neľudskom a ponižujúcom treste dospel sťažovateľ sčítaním trestu odňatia slobody uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 11 T 66/2014 z 20. októbra 2016 vo výmere jedenástich rokov a zvyškom nevykonaného trestu zostávajúcim z predchádzajúceho trestu v trvaní jedenástich rokov a šiestich mesiacov uloženého mu rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 T 45/2001 z 31. októbra 2002 pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinného do 31. decembra 2005.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>II.1 K namietanému porušeniu sťažovateľom označeného čl. 3 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 3 PP 134/2009 z 25. júla 2017</p> <p>Uznesenie okresného súdu sp. zn. 3 PP 134/2009 z 25. júla 2017 mohol sťažovateľ napadnúť riadnym opravným prostriedkom, a to sťažnosťou (čo aj využil), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o podanej sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť jeho sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.</p> <p>II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľom označeného čl. 3 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 137/2017 zo 14. novembra 2017</p> <p>Podľa § 68 ods. 2 Trestného zákona ak podmienne prepustený viedol v skúšobnej dobe riadny život a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak rozhodne, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby, že zvyšok trestu vykoná.</p> <p>Článok 3 dohovoru, rovnako ako čl. 2 dohovoru, obsahuje jedno z najdôležitejších práv podľa dohovoru, ktoré vyjadruje jednu z najzákladnejších hodnôt demokratických spoločností [rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) vo veci A. a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 19. 2. 2009, sťažnosť č. 3455/05, bod 126]. Zo samotného textu dohovoru vyplýva, že tieto práva, teda právo na život podľa čl. 2 dohovoru a zákaz mučenia podľa čl. 3 dohovoru, sú absolútne a nepodliehajú žiadnym obmedzeniam (pozri rozsudok Veľkej komory vo veci Labita proti Taliansku zo 6. 4. 2000, sťažnosť č. 26772/95, bod 119; porovnaj tiež čl. 15 ods. 1 dohovoru „Odstúpenie vo výnimočných situáciách“). Článok 3 dohovoru však neobsahuje definíciu pojmu neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, resp. trestanie. Obsah týchto pojmov je preto potrebné vykladať s ohľadom na príslušnú judikatúru EŠLP. Najväčšiu skupinu sťažností na namietané porušenie čl. 3 dohovoru adresované EŠLP predstavujú sťažnosti na neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie. Za</p>

istých okolností však možno za neľudský, resp. ponižujúci považovať aj uložený trest (porovnaj rozsudok Veľkej komory vo veci T. proti Spojenému kráľovstvu zo 16. 12. 1999, sťažnosť č. 24724/94, bod 99). Európsky súd pre ľudské práva už konštatoval (pozri rozsudok ESĽP vo veci Babar Ahmad a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 10. 4. 2012, sťažnosť č. 24027/07, č. 11949/08, č. 36742/08, č. 66911/09 a č. 67354/09, bod 237), že záležitosť primeraného trestania v zásade nespadá do rámca dohovoru. Aj keď každý trest možno v jeho podstate považovať za ponižujúci, čl. 3 dohovoru explicitne chráni „iba“ pred neľudským a ponižujúcim trestom, teda rozlišuje trest a neľudský/ponižujúci trest. Európsky súd pre ľudské práva už rozhodol, že doživotný trest odňatia slobody bez možnosti jeho preskúmania predstavuje porušenie čl. 3 dohovoru (pozri medzi inými rozsudok ESĽP vo veci Vinter a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 9. 7. 2013, sťažnosť č. 66069/09, č. 130/10 a č. 3896/10), rovnako aj telesné/fyzické tresty (rozsudok ESĽP vo veci Tyrer proti Spojenému kráľovstvu z 25. 4. 1978, sťažnosť č. 5856/72) a tiež aj vydanie sťažovateľa do krajiny, v ktorej mu hrozí z pohľadu dohovoru neakceptovateľný trest smrti (rozsudok ESĽP vo veci Soering proti Spojenému kráľovstvu zo 7. 7. 1989, sťažnosť č. 14038/88). Pri treste odňatia slobody, ktorý nepredstavuje doživotný trest, však v zásade nemožno uvažovať o neľudskom či ponižujúcom treste s výnimkou, ak by bol uložený trest odňatia slobody „značne neprimeraný“ vo vzťahu k spáchanému trestnému činu v čase jeho uloženia [už citovaný Babar Ahmad a ďalší; porovnaj aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Kanady vo veci R. v. Smith (1987) 1 SCR 1045, bod 54]. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti napádal závery krajského súdu vyjadrené v jeho uznesení sp. zn. 3 Tos 137/2017 zo 14. novembra 2017 (v spojení s uznesením okresného súdu sp. zn. 3 PP 134/2009 z 25. júla 2017), podľa ktorých má vykonať zvyšok trestu odňatia slobody v trvaní dvoch rokov, deviatich mesiacov a siedmich dní (ktorý bol sťažovateľovi uložený rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 T 45/2001 z 31. októbra 2002 v trvaní jedenástich rokov a šiestich mesiacov), keďže v spojení s v poradí druhým právoplatne uloženým trestom odňatia slobody v trvaní jedenástich rokov, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 11 T 66/2014 z 20. októbra 2016, ide v jeho prípade už o neľudský trest, a teda porušenie čl. 3 dohovoru.

Zohľadňujúc už predostretú judikatúru ESĽP a zohľadňujúc zákonný postup vo veci konajúcich súdov podľa § 68 ods. 2 Trestného zákona, dospel ústavný súd k záveru o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti sťažnosti sťažovateľa. Ak krajský súd v sťažnostnom konaní svojím uznesením sp. zn. 3 Tos 137/2017 zo 14. novembra 2017 odobril uznesenie okresného súdu sp. zn. 3 PP 134/2009 z 25. júla 2017, ktorým bolo postupom podľa § 68 ods. 2 Trestného zákona rozhodnuté okrem neosvedčenia sa sťažovateľa v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody aj o výkone zvyšku trestu v trvaní dvoch rokov, deviatich mesiacov a siedmich dní, teda o tom, že sťažovateľ celkovo vykoná trest odňatia slobody v trvaní trinástich rokov, deviatich mesiacov a siedmich dní, tak tento trest vzhľadom na charakter sťažovateľom spáchaných skutkov vrátane ich právnej kvalifikácie [rozumej trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinného do 31. decembra 2005 a zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. d) v spojení s § 138 písm. b) a j) Trestného zákona], ako aj následné správanie sťažovateľa (jeho neosvedčenie sa v skúšobnej dobe) nespadá do kategórie „značne neprimeraného“ trestu, a teda takého, ktorý by dosahoval čl. 3 dohovoru vyžadovanú úroveň závažnosti (porovnaj rozsudok ESĽP vo veci Gatt proti Malte z 27. 7. 2010, sťažnosť č. 28221/08, bod 29).

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu relevantnú súvislosť medzi postupom krajského súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namietal, túto časť sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd rozhodol:

	Sťažnosť odmieta.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	rozsudok ESLP vo veci Vinter a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 9. 7. 2013, sťažnosť č.66069/09, č. 130/10 a č. 3896/10 rozsudok ESLP vo veci Tyrer proti Spojenému kráľovstvu z 25. 4. 1978, sťažnosť č. 5856/72 rozsudok ESLP vo veci Soering proti Spojenému kráľovstvu zo 7. 7. 1989, sťažnosť č. 14038/88
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	trest-rozhodnutie o treste trestné konanie

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.